

сїх боків. Огонь палахкотїв весело, прискаючи іскорки на всї боки.

Непорадний любував ся огнем. Йому ще вчора хотїло ся розложити ватру, бо комарі страх кусали, та не зробив сего задля Татар. Тепер їх повно вештаєть ся по степу, а огонь видно здалека. Тож волїв терпіти від комарів, чим виставити себе непотрібно на небезпеку.

От, заки заварю кашу, то й товаришні надбіжуть, думав собі Непорадний. Та чейже вистане сього добра на пять ротів.

Непорадний виймив тепер люльку та гаманець з тютюном і став набивати. Наклав відтак вуглику і став пикати, поправляючи цїпком ватру, в яку з любовистію вдивляв ся.

В тій хвили його вороний форкнув два рази, підвів голову і насторчив вуха, якими став стричи.

Козак уже стояв на ногах. Кінь оглядав ся на папа звертав в той бік, де саме нинї рано видно було пожежу. Непорадний підбіг до свого леговиска, вхопив рушницю і стапув на могилі. Тепер почув, як земля дудонїла від кінських копит і в одному місци захвилювала трава.

Нараз в траві щось забіліло. Козак побачив мале хлопця в білій свитинї на чорному татарському коні. Воно держало ся обіруч гриви, а кінь сів прямо до могили. Приїшовши на річку, кінь одним скодом вже був на другім боці. Такого потрясеня не видержав хлопчина і впав з коня в траву по сїм березї.

Кінь побіг прямо до вороного і стали обнюхувати ся начеб старі знакомі витали ся.

Хлопця лежало обомліле горі спиною на траві. Се був Павлусь. З плечий текла кров.

Непорадний принїс в боклаку води, роздяг хлопця зі свитини і сорочки і став промивати рану. Нарвав відтак листкі, приложив, віддер кусок свого пояса і обв'язав цупко. Відтак взяв хлопця наперед себе і занїс на свою лежанку та вкрив кожухом. Павлусь лежав з заплющеними очима і важко віддыхав. У його було лице блїде як у трупа. Від того, що він бачив сеї ночі і що пережив, можна і розум втратити не то що...